

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **P. N.**
t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Olomouc
zastoupen advokátem Mgr. Milanem Frýbou
sídlem Jungmannova 319, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Olomouci**
sídlem 17. listopadu 909/44, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. SIN 205/2018-4, č. j. SIN 206/2018-4 a č. j. SIN 207/2018-4, ve věci svobodného přístupu k informacím

takto:

- I. **Zrušuje se** rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 28. 5. 2018, č. j. SIN 207/2018-4 v rozsahu, v němž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 4. 5. 2018, č. j. SIN 35/2018-3 o odmítnutí poskytnutí informace: „*Sdělení, zdali již povinný podal podnět příslušnému státnímu zastupitelství stran zjištěné protizákonnosti v postupu vyšetřovatele, jenž zahájil trestní stíhání pomocí imaginárních důkazů, anebo se povinný hodlá stát spolupachatelem tohoto zločinu*“ a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku **se žaloba zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. České republice se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 28. 3. 2018 ke Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost (dále také „žádost č. 1“) o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Žalobce požadoval poskytnout informaci o tom, zda ve věci sp. zn. 2 KZV 55/2009 existuje či neexistuje důkaz či protokol o „vytěžení ve věci KRPM-14652/TČ-2009 z něhož před zahájením trestního stíhání plyne, že ho neurčená osoba (viz usnesení dle 160 tr. ř.) měla vidět kolem 2 h řídit 8. 11. 2009 auto otce“, a dále o tom, zda v dané věci existuje či neexistuje důkaz či protokol „dle § 55 tr. ř. o odebrání daktyloskopické stopy jeho nohy pro trestní řízení“. Dále uvedl důvody, pro které má sám za to, že tyto informace neexistují. V případě existence předmětných protokolů, či jiných důkazů požadoval žalobce jejich poskytnutí v písemné podobě.
2. Písemnosti ze dne 10. 4. 2018, č. j. SIN 21/2018-7 správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že protokol dle § 55 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) nebyl pořízen. Druhou z požadovaných informací správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018, č. j. SIN 21/2018-17 odmítl žalobci poskytnout s odůvodněním, že požadované informace lze zjistit nahlížením do příslušného trestního spisu, který byl podkladem pro podání obžaloby a s nímž bylo žalobci jako obviněnému umožněno seznámit se podle § 166 trestního řádu. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že trestní spis má toho času jako důkazní materiál Krajský soud v Ostravě ve věci vedené pod sp. zn. 29 T 1/2011. Žalobce tak může postupovat podle § 65 trestního řádu a do spisu nahlížet, což vylučuje postup dle InfZ. Dále zdůraznil, že dotazy žalobce jsou polemikou se závěry správního orgánu I. stupně a nabádají k přezkumu zákonnosti postupu orgánů činných v trestním řízení, který je však vyhrazen trestnímu soudu. Námitky k postupu obžaloby by tak měly být součástí obhajoby žalobce. Dále poukázal na skutečnost, že dle § 2 odst. 4 InfZ se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2015, č. j. SIN 205/2018-4 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o žádosti č. 1 potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil s právními závěry správního orgánu I. stupně. Pod pojem „názory“ dle § 2 odst. 4 InfZ spadá dle žalovaného i zdůvodňování vlastního postupu, které žadatel požaduje. Důvody jednotlivých rozhodnutí v trestním řízení byly žalobci sděleny, ať již v usnesení o zahájení trestního stíhání nebo v podané obžalobě. Dále jsou již tyto důvody předmětem přezkumu soudu v příslušném trestním řízení, v němž správní orgán I. stupně vystupuje jako strana řízení, jejímž úkolem je obžalobu obhájit. Další zdůvodňování je již požadavkem na vytváření nového názoru. Dále uvedl, že poskytování informací jako činnost vykonávaná v rámci správy státního zastupitelství nemůže nahrazovat výkon působnosti státního zastupitelství, ani nemůže být nástrojem k obcházení, přezkoumávání rozhodnutí, opatření a dalších úkonů v rámci výkonu působnosti státního zastupitelství vydaných. Hranici mezi výkonem správy státního zastupitelství a výkonem jeho působnosti stanoví § 13a odst. 2 zákon č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.

4. Dříve než správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018, č. j. SIN 21/2018-17, podal žalobce dne 27. 4. 2018 další žádost o informace (dále také „žádost č. 2“). V ní uvedl, že s ohledem na vyhýbavou odpověď v písemnosti ze dne 10. 4. 2018, č. j. SIN 21/2018-7, požaduje znovu poskytnutí protokolu, z něhož vyplývá tato informace: *„K pohybu vozidla Škoda Felicia combi reg. zn. X bylo šetřením zjištěno, že dne 8. 11. 2001 v době kolem 2 hod. vozidlo řídil P. N., gen. shora, po ulici Osmek v Přerově, řidič byl ve vozidle sám“*. A dále uvedl, že *„domáhám se poskytnutí zcela konkrétní citace ze zcela konkrétního vytěžení před vydáním trestní stíhání zahajujícího usnesení ze dne 10. 11. 2009. Či uznání, že z vytěžení M. dne 9. 11. 2009 (č. l. 148) tato informace nijak nevyplývá.“* Uvedl, že požaduje *„sdělení: číslo listu, kopii a konkrétní citaci, ze které výše citovaná informace plyne. Či uznání, že zdroj té informace ve spisu neexistuje. Odkaz na spis není akceptovatelný.“*
5. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 7. 5. 2018, č. j. SIN 34/2018-3 odmítl žalobci požadované informace poskytnout s totožným odůvodněním, jako v případě rozhodnutí o žádosti č. 1.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2015, č. j. SIN 206/2018-4 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o žádosti č. 2 potvrdil s totožným odůvodněním jako v případě rozhodnutí o žádosti č. 1.
7. Dále žalobce dne 27. 4. 2018 podal další žádost (dále také „žádost č. 3“), v níž požadoval následující informace: a) *sdělení, zdali onen chybějící protokol k údajné daktyloskopické stopě jeho noby dle § 55 je relevantní k otázce procesní použitelnosti takového důkazu;* b) *sdělení, zdali se usnesení o zahájení trestního stíhání ve věci 29 T 1/2011 opírá o tento chybějící důkaz či nikoliv?*; c) *„sdělení, zdali pokud se usnesení dle § 160 tr. ř. opírá o protokolárně neexistující důkaz či důkazy, tak jej lze považovat za zákonem předpokládaný způsob zahájení tr. stíhání či nikoliv?“*; d) *„sdělení, zdali již povinný podal podnět příslušnému státnímu zastupitelství stran zjištěné protizákonnosti v postupu vyšetřovatele, jenž zahájil trestní stíhání pomocí imaginárních důkazů, anebo se povinný hodlá stát spolupachatelem tohoto zločinu?“*
8. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018, č. j. SIN 35/2018-3 odmítl žalobci poskytnout informace uvedené v žádosti č. 3 s odůvodněním, že veškeré dotazy žalobce směřovaly k právnímu hodnocení procesního postupu orgánů činných v trestním řízení v probíhající věci, ve které žalobce vystupuje jako obžalovaný. Jedná se tak o obcházení trestního řádu, jakožto speciálního předpisu k InfZ. Vzhledem k tomu, že trestní řízení je ve fázi řízení před soudem, je přezkum postupu orgánů činných v trestním řízení vyhrazen trestnímu soudu.
9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2015, č. j. SIN 207/2018-4 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o žádosti č. 3 potvrdil s totožným odůvodněním jako v případě rozhodnutí o žádostech č. 1 a 2.
10. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě, doplněnou podáním učiněným ustanoveným zástupcem dne 17. 9. 2018, se žalobce domáhal zrušení napadených rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále požadoval, aby soud nařídil povinnému subjektu poskytnout, a to: 1) informaci a kopii listiny, pokud taková existuje, popř. sdělení, že nikoliv, ze které plyne citace užitá v usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 10. 11. 2009, č. j. KRPM-14652/TČ-2009-070073: *„k pohybu vozidla Škoda Felicia combi reg. zn. X bylo šetřením zjištěno, že dne 8. 11. 2001 v době kolem 2 hod. vozidlo řídil P. N., gen. shora, po ulici Osmek v Přerově, řidič byl ve vozidle sám“*; 2)

informaci, zda státní zastupitelství podalo podnět k trestnímu stíhání vyšetřovatele, jež zahájil trestní stíhání v trestní věci vedené pod sp. zn. 29 T 1/2011.

11. V žalobě uplatněné žalobní body soud shrnuje takto:

- a) Žalovaný věc nesprávně posoudil. Žalobce požadoval po správním orgánu I. stupně pouze poskytnutí konkrétní informace v případě, kdy by s ní disponoval. Odmítnutí poskytnutí informace s odkazem na § 2 odst. 4 InfZ je nedůvodné. Žalobce nežádal zdůvodnění postupu správního orgánu I. stupně, ani vytváření nových informací nebo dokumentů, ale domáhal se informace ohledně existence konkrétní listiny jakožto zdroje o určité informaci. Od výluky uvedené v § 2 odst. 4 zákona o informacích je nutno odlišit situaci, kdy žalobce žádá doložení dokumentů, ze kterých krajské státní zastupitelství při postupech nebo při formulaci svých stanovisek vycházelo. Takovýto požadavek je zákonný. Tvrzení správního orgánu I. stupně již bylo uvedeno v usnesení o zahájení trestního stíhání, tudíž se jedná o stanovisko již zaujaté a nikoliv stanovisko, které by mělo být teprve zaujato. Požadavek na to, aby byl poskytnut záznam o určité informaci, nelze vnímat tak, že příslušná informace je zaznamenaná pouze tehdy, jestliže záznam o ní přesně odpovídá položenému dotazu. O zaznamenanou informaci se jedná i tehdy, pokud vyplývá z činnosti krajského státního zastupitelství, tedy i pokud ji lze dovodit z jiných zaznamenaných informací. Informací podle zákona o informacích bude i záporná odpověď, pokud taková odpověď vyplývá ze záznamů krajského státního zastupitelství. Pokud je možné na žádost o poskytnutí informace odpovědět ano nebo ne, resp. kdy nebo kde apod., pak samotná skutečnost, že požadavek žadatele se týká informace nezaznamenané, nemůže vést k odmítnutí žádosti. Úmyslem žalobce nebylo nahlížení do spisu, ale poskytnutí konkrétní informace, popřípadě deklarování toho, zda povinný subjekt takovou informací disponuje či nikoliv.
- b) Rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, zda povinný subjekt vyvinul jakoukoliv aktivitu ve zjišťování, zda požadované informace má či nikoliv.
- c) Neposkytnutí informace s odkazem na výkon obhajovacích práv žalobce není důvodné, neboť podle důvodové zprávy k InfZ tento zákon vychází z principu otevřenosti a nikoliv důvěrnosti. Právo na informace má každá osoba, aniž by bylo přípustné zkoumat důvod žádosti. Důvod, pro který žalobce žádal poskytnutí informace, je tedy irelevantní.
- d) Žalovaný postupoval rozdílně, když ohledně stejné žádosti týkající se informace o neexistenci odběru otisku nohy tuto informaci poskytl.
- e) Z prvostupňového ani odvolacího rozhodnutí nelze dovodit důvod odmítnutí poskytnutí informace, zda správní orgán I. stupně podal podnět k zahájení trestního stíhání vyšetřovatele, který zahájil trestní stíhání žalobce ve věci vedené pod sp. zn. 29 T 1/2011, tudíž je žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření žalobě poukázal na nepravdivost tvrzení žalobce, že nepožadoval, aby si povinný subjekt vytvářel určitý názor, neboť z jeho žádosti vyplývá požadavek, aby si povinný subjekt určitý názor vytvořil. Žalovaný uvedl, že k úvahám uvedeným v rozhodnutích správního orgánu I. stupně je třeba doplnit zásadní argument, že v době podání žádosti se spis nacházel u Krajského soudu v Ostravě, tudíž správní orgán I. stupně spisem, v němž se měly nacházet požadované informace,

nedisponoval. Žalobce měl příslušné informace požadovat po Krajském soudu v Ostravě. Pro zjištění, zda se v nějaké věci nachází konkrétní dokument, je relevantní obsah originálu spisového materiálu, neboť příslušná informace se nemusí nacházet v kopiích spisu nebo pomocných materiálech. Vzhledem k tomu, že žalobci bylo umožněno se ze spisovým materiálem seznámit po ukončení vyšetřování, tak žalobci již tyto informace má, a tudíž je dán i tento důvod odmítnutí žádosti, neboť účelem InfZ není poskytnutí informací, které má již žadatel k dispozici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2008, č. j. 6 Ans 9/2006-52, ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002-33, ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37 a ze dne 26. 6. 2009, č. j. 2 As 44/2008-72). Přezkumu postupu orgánů činných v trestním řízení se prostřednictvím InfZ domáhat nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-64). Požadavek o informaci týkající se podání podnětu stran zjištění protizákonnosti v postupu vyšetřovatele, který zahájil trestní stíhání žalobce na základě imaginárních důkazů, byl správním orgánem I. stupně rovněž důvodně vyhodnocen jako polemika se závěry vyšetřovatele, uvedenými v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Postoj správního orgánu I. stupně k zahájení trestního stíhání byl již žalobci opakovaně sdělen, a to v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání, a dále byl žalovaným opakovaně vykonán dohled, přičemž námitky žalobce byly vyhodnoceny jako nedůvodné. Postup policejního orgánu tak byl považován za zákonný a zahájení trestního stíhání za důvodné. Dále žalovaný obšírně odkázal na institut zjevného zneužití práva na informace a judikaturu se k němu vztahující. Cílem žalobce je zjevně snaha o vyjádření nesouhlasu s jeho trestním stíháním a důvody, které k němu vedly. Důvody zahájení trestního stíhání však již byly žalobci sděleny, tudíž jde o šikanu povinného subjektu ze strany žalobce. Pokud by byl žalobce podatelem trestního oznámení na vyšetřovatele a dotazoval by se, jak bylo s jeho oznámením naloženo, odpověď by dostal. Žalobce se však domáhá toho, aby mu správní orgán I. stupně sdělil, co konkrétně koná vůči určité osobě z úřední činnosti, čemuž brání povinnost zachovávat mlčenlivost a chránit informace, na základě kterých by zjistil totožnost osoby, jejíž činnosti se státní zastupitelství zabývá. Povinnost podle § 8a trestního řádu je nutno vztahovat na veškerou činnost státního zastupitelství do podání obžaloby. Informace, kterou žalobce požaduje, může ohrozit prověřování konkrétní osoby. Tyto informace musí být neveřejné a nelze je poskytnout ani v negativní formě. Poskytnutí požadované informace rovněž zasahuje do osobnostních práv této osoby. Dále žalovaný odkázal na § 11 odst. 6 InfZ.

13. Při jednání soudu dne 27. 8. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce poukázal na nemožnost doplnit odůvodnění rozhodnutí až ve vyjádření k žalobě.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žalobce v podání, doručeném soudu dne 4. 9. 2019, tj. po vyhlášení rozsudku, namítal, že byl ochuzen o právo osobní účasti při jednání, neboť soud nepožádal o jeho eskortu. K této námitce krajský soud uvádí, že předvolání k jednání soudu bylo doručeno dne 8. 8. 2019 zástupci žalobce. Podle § 50b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o. s. ř.“), který se přiměřeně použije dle § 64 s. ř. s. i na řízení ve věcech správního soudnictví, má-li účastník zástupce, doručuje se pouze zástupci, nestanoví-li zákon jinak. Zástupce následně o úkonech soudu zastoupeného

informuje. Zastoupenému účastníku soud dle § 50b odst. 4 písm. a) o. s. ř. doručuje předvolání k ústnímu jednání v případě, pokud by měl být vyslechnut, popř. při jednání něco osobně vykonat. Takový případ však nenastal, neboť se ve věci jednalo o toliko právní posouzení a žalobce nenavrhoval provedení důkazu svým výslechem. V jiných případech doručuje soud zastoupenému účastníku pouze, rozhodne-li tak dle § 50b odst. 4 písm. e) o. s. ř. Takové důvody zřejmě soud shledal ve věci sp. zn. 65 A 91/2016. V posuzované věci však soud důvod k takovému rozhodnutí neshledal. Předsedkyně senátu (a současně referující soudkyně) telefonicky hovořila se zástupcem žalobce dne 8. 8. 2019, který omlouval svou neúčast u jednání nařízeného původně na den 20. 8. 2019. Při tomto telefonátu zástupci žalobce sdělila, že žalobce není osobně k jednání předvoláván, a tudíž v případě, pokud žalobce bude na osobní účasti u jednání trvat a požadovat zajištění eskorty, nechť je tato skutečnost sdělena s dostatečným předstihem soudu. Žalobce ani jeho zástupce však takovou skutečnost nesdělili. Jednání soudu se zúčastnil zástupce žalobce. Krajský soud tudíž nemá za to, že by žalobci bylo právo účasti při jednání soudu upřeno. Osobní účast žalobce při jednání soudu nadto nemohla v žádném případě jakkoli výrok rozhodnutí soudu ovlivnit.

16. Z žalobních bodů se krajský soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.
17. Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.ussoud.cz>). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestěžené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45).
18. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o žádosti č. 3 je však v části, v níž byla odmítnuta žádost žalobce o informaci, zda byly učiněny kroky k trestnímu stíhání policisty, který bezdůvodně zahájil trestní stíhání žalobce, nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívá v nedostatku jeho důvodů. Ve správním řízení, které je ovládáno zásadou jednotnosti, mohl chybějící úvahy správního orgánu I. stupně doplnit ve svém rozhodnutí o odvolání žalovaný, v posuzované věci tak ovšem žalovaný neučinil. Tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že žádost o tuto informaci byla rovněž vyhodnocena jako polemika se závěry vyšetřovatele, uvedenými v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, nemůže obstát. Dotaz, zda státní zastupitelství stíhá vyšetřovatele, nelze v žádném případě hodnotit jako polemika se závěry tohoto vyšetřovatele.
19. Skutečné důvody neposkytnutí požadované informace (zachování povinné mlčenlivosti a ochrana osobnostních práv dotčeného vyšetřovatele) ozřejmil žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě. Nejvyšší správní soud však konstantně judikuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů nelze ve vyjádření k žalobě zhojit

(srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71 či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008 – 99).

20. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. SIN 207/2018-4 v rozsahu uvedeném ve výroku I. tohoto rozsudku zrušil. S ohledem na závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nebylo možné vyhovět požadavku žalobce a nařídít žalovanému dle § 16 odst. 5 InfZ, aby požadovanou informaci poskytl. Takový postup by byl možný pouze v případě, pokud by povinný subjekt uvedl důvody neposkytnutí informace, které by z pohledu soudu neobstály.
21. Nedůvodnou však krajský soud shledal námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná také proto, že z nich nelze zjistit, zda povinný subjekt vyvinul jakoukoliv aktivitu ve zjišťování, zda má požadované informace o zdrojích tvrzení, uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Žalovaný v napadených rozhodnutích jednoznačně sdělil, že žalobcem požadované obhajování vlastního postupu v trestním řízení považuje za žádost o sdělení „názoru“ ve smyslu § 2 odst. 4 InfZ, tudíž žádost o informace, na které se vztahuje zákonná výluka. S ohledem na tento právní závěr žalovaného po něm nelze logicky požadovat, aby popisoval, jakou aktivitu k obstarání požadované informace vyvíjel.
22. Zdůvodnění odmítnutí poskytnutí informací o zdrojích tvrzení obsažených v usnesení o zahájení trestního stíhání, jakož i zdůvodnění odmítnutí zhodnocení nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání, považuje krajský soud za věcně správné.
23. Podle § 2 odst. 3 InfZ se zákon *nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.*
Podle odst. 4 téhož ustanovení se *povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
24. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce de facto požadoval po správním orgánu I. stupně sdělení, zda dle názoru správního orgánu I. stupně disponoval policejní orgán v době vydání usnesení o zahájení trestního stíhání podklady k tvrzením, o něž zahájení trestního stíhání žalobce opřel, a dále vyžadoval, aby správní orgán I. stupně zdroj tvrzení obsažených v usnesení o zahájení trestního stíhání našel, označil a případně žalobci poskytl, resp. v případě jejich nenalzení výslovně deklaroval, že takové podklady v testní spise nejsou. Povinnost poskytovat informace se však dle citovaného § 2 odst. 4 InfZ na dotazy na názory nevztahuje.
25. Jak žalovaný správně zdůraznil, byly důvody jednotlivých rozhodnutí vydaných v trestním řízení sděleny příslušnými orgány činnými v trestním řízení přímo v jejich textu, tj. v jejich odůvodněních. Měl-li žalobce za to, že tvrzení policejního orgánu, uvedená v usnesení o zahájení trestního stíhání postrádají podklad ve spise, mohl a měl tuto skutečnost namítat v příslušném opravném prostředku, který mu nabízí zákon upravující trestní řízení (trestní řád). Má-li žalobce dále za to, že z důvodu nedostatku důkazů je nedůvodně podaná také obžaloba, musí svou argumentaci soustředit do obrany v předmětném trestním řízení. Důvody, pro které bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a pro které dle názoru státního zástupce bylo namíste ukončit přípravné řízení podáním

obžaloby, jsou nadále již předmětem přezkumu soudu v příslušném trestním řízení, v němž správní orgán I. stupně vystupuje jako strana řízení, jejímž úkolem je obžalobu obhájit.

26. Po státním zastupitelství však nelze prostřednictvím žádosti o poskytnutí informací dle InfZ požadovat, aby obhajovalo či doodůvodňovalo rozhodnutí vydané policejním orgánem jako orgánem činným v trestním řízení, a stejně tak, aby hájilo správnost a zákonnost vlastních rozhodnutí.
27. V rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014 - 64, Nejvyšší správní soud uvedl, že „se plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat dovysvětlení toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Krajský soud správně vyšel z judikatury NSS k tomuto ustanovení, zejména z rozsudků ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, ve věci Oživení, o. s., a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 - 70, č. 2493/2012 Sb. NSS. Ust. § 2 odst. 4 brání povinný subjekt před tím, aby se na něj žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu správním orgánem vydaného rozhodnutí apod. Uvedené samozřejmě neznamená, že by správní orgán nemohl vysvětlit adresátovi rozhodnutí, co rozhodnutí znamená, vysvětlit mu srozumitelně jeho důvody apod. To se však již neděje v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ale v souladu s principy dobré správy a v souladu s tím, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).“
28. Obdobný závěr lze přijmout i v posuzované věci. Právo na přístup k informacím neslouží jako forma opravného prostředku proti rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení.
29. Současně Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře (srov. např. rozsudky ze dne 2. 5. 2019, č. j. 7 As 359/2018 - 38 nebo ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2048 - 53) zdůraznil, že žádosti podle InfZ nelze obcházet pravidla pro nahlížení do spisu. Žádosti podle InfZ nemohou jednoduše negovat explicitní zákonné výluky dle zvláštních zákonů, nemohou tedy ani obcházet či nahrazovat výluky z nahlížení do spisu. Citovaný § 2 odst. 3 InfZ vede k závěru, že si žadatel nemůže dle své libosti vybírat zákonný režim, v němž se seznámí s informacemi.
30. Správní orgány obou stupňů tudíž nepochybily, když žalobci nevyhověly a odmítly mu poskytnout informaci o tom, zda se nachází v trestním spise žalobcem uvedené spisové značky listiny, jejichž obsah by umožnil policejnímu orgánu uvést určité skutečnosti v usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, neboť se tak fakticky dožadoval informací, které jsou pro něj zjistitelné nahlédnutím do příslušného trestního spisu. Poskytnutí informací tak bylo vyloučeno dle § 2 odst. 3 InfZ. Současně je správný i závěr, že pokud žalobce požadoval obsah listin obsažených v trestním spisu interpretovat po správním orgánu I. stupně, resp. žalovaném, požadoval tak po nich vyvození názoru, což je vyloučeno § 2 odst. 4 InfZ.
31. Krajský soud nepovažuje za důvodnou námitku, že by klíčovým důvodem odepření požadovaných informací byla skutečnost, že žalobce zjevně hodlal využít případné

informace ke své obhajobě v trestním řízení. Taková skutečnost se z napadených rozhodnutí nepodává.

32. Žalovaný nezaložil svou povinnost poskytnout požadované informace o obsahu trestního spisu ani tím, že žalobci odpověděl na dotaz, zda byl ve věci pořízen protokol dle § 55 trestního řádu o odebrání daktyloskopické stopy jeho nohy pro trestní řízení, byť lze s žalobem souhlasit, že v tomto případě mohly správní orgány poskytnutí informace rovněž odepřít a odkázat žalobce na příslušný trestní spis.
33. S ohledem na shora uvedené krajský soud dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. částečně zrušil rozhodnutí žalovaného o 3. žádosti ze dne 28. 5. 2018, č. j. SIN 207/2018-4 pro nepřezkoumatelnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve zbytku soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl z pohledu nároků, které u soudu uplatnil, úspěch toliko v nepatrné části. Procesně úspěšnému žalovanému však dle obsahu spisu žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
35. O odměně ustanoveného advokáta rozhodl krajský soud usnesením ze dne 9. 9. 2019, č. j. 65 A 59/2018 – 69.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 27. srpna 2019

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Z důvodu dlouhodobé nepřítomnosti Mgr. Berkové podepsala originál písemného vyhotovení rozsudku JUDr. Šnejdrlová, Ph.D.